

naaede et væsentligt andet Resultat ved strag at forandre de 24 Millioner, hvorfra jeg er gaaet ud, til 21 Millioner. Jeg ser nu ikke, hvad der besjæder den ærede Ordfører til at gjøre denne Forandring, thi Forholdene ere netop parallelle, naar man tænker sig, at vi først nu bortkaste de ca. 4 Millioner, som foreslaas umiddelbart opgivne, og derefter komme til at bortkaste, hvad der gaar op over 24 Millioner Kr., og naar man i 1874 alene havde enedes om det Sidste. Jeg tror, at Udgangspunktet i saa Tilfælde maatte blive 24 Millioner, men isvrigt er det en Selvfølge, at et saadant Regnestykke aldrig kan gjøre Krav paa fuld Nøiagtighed, fordi dertil vilde udkræves, at man omhyggelig kunde opgive, hvad enhver enkelt Soldats vilde have indbragt. Det er en Selvfølge, at dette Regnestykke kun kan opstilles summarisk, og jeg tror, at den ærede Ordførers Regnestykke paa samme Maade er summarisk, saa at der ikke var og ikke ret vel kunde tages Hensyn til den Forandring, som succesfult fremkommer ved disse succesfulde Bortkastelser, men at man var gaaet ud fra, at Soldindtægten vilde være bleven den samme minus denne Forandring, naagtet det ikke kunde ses. Jeg skal indrømme, at selve den Tanke at gaa til succesfulde Medsættelser og at betinge dem af en jævn Stigning i Soldindtægterne, forekommer mig at have noget ganske sundt og rigtigt ved sig, og jeg tør sig, at dersom dette Forslag var fremkommet som det Væsentlige, det Principale, det Egentlige, havde der efter min Mening her været et ret brugeligt Grundlag at arbejde videre paa. Helt anderledes stiller det sig, naar man begynder med først at bortkaste over 4 Millioner og dernæst fremdeles vil holde Tolden paa samme Punkt. Den Opfattelse, jeg før havde af de øvrige Indtægters Stigning eller reitere Mange. paa Stigning i de senere Aar, vil vistnok tilstræffelig have vist, hvor stor Betydning det har for os, at der bliver en nogenlunde jævn Fremgang. Naar den ærede Ordfører henviste til, at man altid i det enkelte Aar naaede et ret betydeligt Beløb op over 24 Mill., fordi man først det næste Aar bortkastede det Overflødende, vil jeg svare: Vi have ingen Garanti for, at vi det næste Aar faae netop den samme Indtægt som det foregaaende minus det Bortkastede; vi kunne komme ret betydeligt ned derunder. Jeg tror, at naar vi tage Gjennemsnittet, vil det vise sig at være 24 Mill. Jeg anerkjender altsaa denne Tanke som i og for sig brugelig og som et ret passende Grundlag for en Forhandling, men rigtignok med ikke uvæsentlige Modifikationer. Jeg tror for det Første, det var nødvendigt, at

man ikke blev staaende ved Soldindtægten i et enkelt Aar som Basis, men sagde: hver Gang Gjennemsnittet f. Ex. i 3 Aar bliver over 24 Mill., kan Indtægtsnedgangen finde Sted. Derved sikrer man sig en Del mere mod saadanne pludselige Tilbagefald, som finde Sted, og dernæst tror jeg yderligere, at man ikke kunde blive staaende ved disse 24 Mill., paa hvilke man stadig faldt tilbage, men maatte indrømme en vis Stigning, saa at man sagde: Naar Indtægterne først ere naaede saa og saa meget over 24 Mill., kaste vi det bort, og naar de dernæst have naaet saa og saa meget over 24½ Mill., kaste vi det bort og saa fremdeles. Derved vilde der efter min Mening være tilveiebragt et ganske passende Grundlag for en Forhandling og en Overenskomst. — Mindretallet har jo, som det fremgaar af Betænkningen, indskrænket sig til den Hovedindstilling at tilraade Forkastelsen af Flertalsforslaget for derved at bane Veien for Traktaten. Det vil, efter hvad jeg har udtalt, være klart, at det, det har været os om at gjøre, er at hæbde, at der ikke bør fastlaas en saadan Forbindelse mellem Traktaten og Toldloven, som Flertallet vil, og at dersom man vil fremme Traktaten videre, skulle vi for vort Bedkommende være villige til ogsaa at forhandle videre om Toldloven, men Mindretallet har i Diebliffet ikke kunnet tage andet Standpunkt end det, det har taget. Mindretallet har ikke kunnet, som Sagen i Diebliffet ligger for, gaa til at stille positive Forslag. Det har ikke kunnet stille positive Endringsforslag til Regeringsforslaget, og har allerede af den Grund ikke fundet Opfordring dertil, at det jo kunde betragtes som givet, at det slet ikke vilde komme til Afstemning, idet der først vilde blive stemt over Mindretallets Forslag, som fjernede sig mest fra Regeringens Forslag, og altsaa, naar dette blev vedtaget, vilde Mindretallets Forslag slet ikke komme under Afstemning. Det er allerede i og for sig en Omstændighed, som ikke fristebede særlig til at anvende meget Arbejde og Tid paa at udarbejde Forslag, som saaledes ikke vilde komme under Afstemning. Men dertil kom, at vi ikke kunde stille Forslag til Regeringens Toldlovsforslag for og uden, at vi først fik Bished om, at man vilde gaa til en Dækning af den endelige Nedgang ved en Skat paa bairisk Öl og en Omlægning af Brændevinsafgiften, og vi maatte ogsaa vide, i hvilket Omfang det kunde paaregnes at ville ske, før vi med nogen Nytte kunde stille Endringsforslag til Regeringens Forslag. Det vil jo let ses, at dersom det først bliver slaaet fast, at der ikke skal søges nogen Dækning af den Wei, vil vor Stilling til Re-